

Jézus többször is előre jelzi a halálát. Ezután most másképp is megmutatja magát a hegyen, hogy bármi jön is: ez Ő, aki ragyog, akit az Atya szólít meg. Nem tudom, mennyire lehetett 'lekövetni' az apostoloknak a ragyogás és kínhalál végleteit. Emlékeztetőnek szánja, de nem kell csodálkozni, ha a keresztre feszítés idején képtelenek lesznek erre emlékezni. Nehéz átemelni a korabeli történet személyes kinyilatkoztatását a mába. Tán így: borús napokon könnyű elfelejteni a ragyogó napsütést, ezért lenne jó megőrizni a nagyszerű pillanatok, időszakokat inségesebb időkre, lelki tartalékul. *Képes vagyok erre, vagy egyszerűbb kétségbeesni?*

Mindent a maga idejében. Most jobb volt hallgatniuk erről, nem siettetni a féltékeny kivégzők leszámolását, elkerülni a felesleges magyarázkodást társaik felé, akik ezt nem látták, hisz ők, akik látták, ők is alig foghatják föl. *Tudom-e hogy mikor minek van itt az ideje, vagy teszem, ami jön, akár meggondolatlanul?*

Lelovics László, Kaposvár

+++

„... Az én fiam ez, a szeretett, akiben kedvem lelem. Hallgassatok rá.” (Mt 17,5)

1. Mennyire tekintem testvéremnek Jézust?
2. Milyen hatással van rám, hogy Jézus az Atya fia?
3. Kiben, kikben lelem leginkább a kedvem?

[Ange]